

en Ordning, som jo er gammel i sin Oprindelse, men nylig, som man maa antage med velberaad. Nu atter er bleven sanktioneret af Rigsdagen, maa man nødvendigvis gjøre sig klart, hvad man vil have, der skal sættes i Stedet. De Spørgsmaal kunne ikke stilles ad. Man maa gjøre sig klart, hvilken Tilstand man vil have, der skal indtræde, naar man ophævede det, man med et Ord har kaldt den af Staten kontrollerede Prostitution, og der vilde vi strax mode to aldeles forskellige Strømninger, som ogsaa have fundet deres Udtryk i de Bemærkninger, der ere faldne i denne Sal i Dag, nemlig den ene Strømning, der siger: Der skal ingen Ting sættes i Stedet, der skal Intet gøres, det er overhovedet en Feiltagelse, naar Staten har blandet sig i disse Ting, og det skal overlades til den individuelle Moral, hvorvidt man vil gjøre sig skyldig i Utugt imod Betaling, tage Betaling, give Betaling derfor o. s. v., Staten skal ikke røre derved. Dette System har fundet en Talsmand her i Salen i Dag i det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Falkenstjerne). Det er et System, der er kjendt andre Steder i Verden, og det er vel egentlig det, man nærmest tænker paa, naar man andre Steder har sat dette Spørgsmaal om den offentlige Prostitutions Ophævelse paa Dagsordenen. Jeg tror ikke, at man navnlig i England nogensinde har tænkt sig, at den skulde afløses af et, om jeg saa maa udtrykke mig, endnu stærkere Tvangssystem, men der har man fra ældre Tid havt den Opfattelse, at Staten ikke var berettiget til paa den Maade at gribe ind; i Forbindelse med mange andre Giendommeligheder i den engelske Tankegang har man ment, at det burde man lade gaa sin Gang og ikke befatte sig dermed. At man saa af specielle Hensyn har indført Tilsyn i nogle Havnesteder i England og senere har ophævet det, er ikke et Argument som de, der tænke som den ærede Forslagsstiller, kunne paaberaabe sig, det er kun, at man ogsaa for disse Steder har i England ønsket at vende tilbage til det System ikke at blande sig deri. Denne Mening staar paa den ene Side; saaledes tænke Mange sig, at Tilstanden burde være. Paa den anden Side staar den stik modsatte Opfattelse, som jeg antager, at den ærede Forslagsstiller er Repræsentant for, og som i den senere Tid ogsaa har fundet sine Repræsentanter i dem, som ville gjøre sig til Ledere af denne saakaldte Sædelighedsbevægelse her i Landet, nemlig den Mening, at Staten ikke griber nok ind, at Statens Straffemyndighed bør strækkes betydelig videre, end den hidtil har været strakt paa dette Omraade, og at mange

Handlinger, der høre herhen, bør indbrages under den borgerlige Straffelovs Omraade. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg personlig egentlig føler mig mere tiltalt af den Opfattelse, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Falkenstjerne) gjorde sig til Talsmand for, naar man overhovedet skal gjøre en Forandring; thi at man gennem Straffelovgivningens Indgriben skulde i nogen væsentlig Grad forandre eller forbedre Sædelighedstilstanden i Landet, er Noget, jeg for mit Vedkommende ikke tror paa, og i saa Henseende have vi jo Tidernes Erfaring for, at, naar man vil prøve paa det, saa vil det altid vise sig, at man ikke magter Opgaven, ikke udretter noget Væsentligt og kun rammer forholdsvis saa Tilfælde i Forhold til den Masse Tilfælde, som gaa uændsede forbi, medens man staber en hel Mængde andre Ulemper, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds udmalede, maaste med noget for stærke Farver, men dog, maa det siges, i det Hele rigtigt. Derfor er det, at jeg vanskelig kan forsones mig med en Ordning i Retning af det foreliggende Forslag. Dog maa dette ikke fortaas saaledes, at jeg skulde have Noget imod, at dette prøves, thi jeg er overbevist om, at jo mere man prøver det, jo mere man kommer ind paa den Sag, jo mere man kommer til at tænke over den, desto mere vil man erkende, at man ikke kan gennemføre noget Saadant.

Jeg vil saaledes først og fremmest bemærke, at det, som jo er Kjernepunktet i Lovforslaget, nemlig § 2, tror jeg ikke paa nogen Maade lader sig gennemføre. Jeg skal nu ikke dvæle ved, at der er en vis Uklarhed til Stede i Redaktionen af Paragrafen, som jo maatte fjernes; thi Kvindfolk skulle jo kun straffes, naar de søge Næring ved Utugt, hvorimod ethvert Mandfolk, der benytter Kvindfolk til Utugt mod Bederlag, skal straffes. Det falder ikke fuldstændig sammen. Det vilde jo være en Urimelighed, at Mandpersonen skal straffes for at have drevet Utugt mod Bederlag i Tilfælde, hvor Kvindfolk ikke skulle straffes. Derfor vilde vel Konsekventen kræve, at det rettedes derhen, at Kvindfolk som overhovedet modtage Bederlag, skulle straffes, men derved komme vi da strax et langt Stykke videre i Retning af praktisk Rækkvidde, end naar man bliver staaende ved dem, der søge Næring ved Utugt. Men dernæst kan jeg ikke faae fat paa det principielle Synspunkt, hvorefter det skulde kunne forsvares, at straffe Mandfolk, der benytte Kvindfolk til Utugt mod Bederlag efter denne § 2, ligesaa lidt som efter § 12, der forøvrigt ogsaa i andre Henseende er